

IZ KRAJEVNIH SKUPNOSTI – IZ KRAJEVNIH SKUPNOSTI – IZ KRAJEVNIH SKUPNOSTI

11. maja praznovanje na Dobrovi

Svoj krajevni praznik 12. maj bodo krajani KS Dobrova praznovali 11. maja ob 17. uri pred osnovno šolo 7. maja. V programu bosta sodelovala KUD Dobrova in šolsko kulturno društvo, praznovanja pa se bodo udeležili tudi člani društev s Koroške, s katerimi veže Dobrovčane večletno sodelovanje.

10. maja popoldne pa bodo ob srečanju pionirjev in učencev na pročelju šolske zgradbe slovesno odkrili doprni kip narodnemu heroju Vladimirju Dolničarju-Rudiju, po katerem se imenuje tudi pionirski odred.

Pozdrav prazniku

*Na Grmadi še sonce ni posijalo,
ko na Ključu že je ropotalo.*

*V vasi Šujica stražar Narodne zaščite
s tremi strelci partizane na Ključu obvesti,
da v dolini nekaj se godi.
Isti čas še kurir iz Podutika priteče
in partizanskemu stražarju isto reče.*

*Na to stražar na Ključu s tremi
strelci odgovori in komandirja
hitro obvesti, da nekaj v dolini se godi.*

*Ko so Italijani do Ključa prihiteli,
so partizani v zasedi že bedeli.
Italijani na partizane močno navalili,
partizani z ognjem jih nazaj podili.
Tako ropotalo je ves dan, da slišalo
se je tudi v Ljubljani.*

*Ko Italijani partizane niso prepodili,
so se proti večeru nazaj v Ljubljano napotili.*

*V Žirovnikovem grabnu in po gričih
v zasedi Narodna zaščita jih pričaka.
Po cesti na fitorju izvidnik pridrvi,
Narodna zaščita iz zasede ga takoj pokosi.
Za njim pa kolona kamionov privozi,
Narodna zaščita pa iz zasede iz vseh orožij
ogelj sprožij*

*Italijani so se razbežali po cesti
mrtve pobirali in padlega komandanta
objokovali.
Vojak še v žensko obleko se obleče
in bos v Ljubljano hitro teče.*

*Sedaj po tej borbi osnovna šola
na Dobrovi se imenuje,
Krajevna skupnost pa 7. maj
vsako leto praznuje.*

JOŽE KOMAT

Pojasnilo krajanom Brezovice

V zvezi z napačnim obveščanjem krajanov o napeljavi telefonskih priključkov s strani Podjetja za PTT promet Ljubljana, daje KS Brezovica pri Ljubljani skupno s potrošniškim svetom naslednje POJASNILO:

Krajevna skupnost se zavzema za to, da bi čimveč krajanov dobilo telefonske priključke, nima pa nikakršnih sredstev za realizacijo napeljave zemeljskega kabla, kakor to zahteva PTT.

O napeljavah telefonov odloča edino PTT, ki pa odklanja zračno telefonsko napeljavo, z obrazložitvijo, da obstoječe telefonsko omrežje ne dopušča več novih telefonskih priključkov.

Napačno pri vsem tem ravna PTT, ki zavaja interesente telefonskih priključkov, pri čemer vali krivdo za tako stanje na KS. To pa zaradi tega, ker KS z njimi ni sklenila SS za izdelavo krajevnega kablanskega omrežja (zemeljskega), vzrok temu so bile visoke cene kakršne naročniki ne bi zmogli.

Čeprav Butanjeva premore komajda nekaj nad petdeset hiš, vendarle ne zatiska oči pred zahtevami današnjega časa.

BUTANJEVE NE BO PREGAZIL ČAS

Skupaj rešujejo tekoče probleme

Vasica se je kot oddaljena sanjska podoba iz kake Cankarjeve ali Tavčarjeve povesti kopala v prvem spomladanskem soncu in nekje v zraku so krožile kanje. Topli ščemeči sončni žarki, ki so lizali še zadnje zaplate snega, so tudi vaščane zvalili na plano, pele so žage in sekire, in nekje za vasjo, tam kjer se začena venec gozdov, so zamolklo klopatali traktorji.

Prebivalci te samotne vasice visoko v horjulskih hribih, so že težko čakali, da spet pljunejo v roke, kajti zime in hudega mraza je bilo že vsem dovolj, dela na polju, v gozdu in tudi v sami vasi pa je toliko, da bi bilo tudi celo leto premalo.

»Komaj smo že čakali, da se je vreme malo naredilo,« je zavzdihnila marljiva kmetica, ki je ravno delala butare pred svojo domačo hišo sredi Butanjeve.

Zadovoljen je bil videti tudi Alojz Osredkar, kmet in duša skupnega življenja v kraju. Pravkar je z ženino pomočjo razjahal s traktorja, s katerim je domov privlekel goro hoste, lepo vreme pa mu bo dopustilo, da bo lahko danes postoril še to in ono okoli hiše. To, da je zdaj že dve leti skoraj popolnoma priklenjen na invalidski voziček (nanj se je prevrnil traktor), mu niti najmanj ne jemlje volje do dela, prej nasprotno, suče se s še večjo vnemo in prime za vsako orodje, ki ga lahko še obvlada, kakor bi se bal, da se mu bo delo izmuznilo iz rok.

Boljša povezava s soslednjimi kraji

Alojz Osredkar se nikoli ni ustrašil zavihata rokavov. Pa ne le doma na kmetiji, s prav tolikšno zagnanostjo pljune v roke tudi, ko je treba zgrabiti za skupno delo – delo na vasi. O tem govori s še posebno zavzetostjo:

»V zadnjem času se je tu gori marsikaj premaknilo,« pravi. »Med drugim smo zgradili več cestnih povezav s soslednjimi kraji – Planino, Šentjoštom, Kurjo vasjo in Režanijo ter povezali kmetije od Kucla do Sušnika. Gradnja odseka do Režanije (2 km), ki smo ga delali nazadnje, je terjala prek 1000 udarniških ur in zdaj čakamo, da bo cesto prevzela cestna skupnost. Do zdaj so namreč prevzeli le eno samo cesto – od Ljubljane do Butanjeve.

Ob teh izboljšanih povezavah ima zdaj praktično vsaka kmetija dostop s kamionom, medtem ko je še pred kakimi desetimi leti, ko smo začeli s prvimi obsežnejšimi deli, kamion prišel komaj do vasi...«

Podobno nove in boljše poti zdaj omogočajo kraju tudi lažji sprejem pošte (le-to jim sicer dostavljajo od 1971. leta) in upajo, da bo ta kmalu prihajala do vsake hiše.

Krajani Butanjeve pa prav tako tudi ne skrivajo želje, da bi že v bližnji prihodnosti potegnili skozi vas asfalt, kajti prah, ki se nabira ob vse večjem prometu, postaja že prav neznosen.

Zvestoba kmečkemu delu

Čeprav se z boljšimi cestnimi povezavami zdaj ponujajo Butanjevcem nove možnosti pri iskanju kruha, pa večina še vedno vztraja pri svojem starem delu – kmetiji. Mik redne

pa krajani Butanjeve po drugi strani ne morejo zatisniti oči tudi pred nekaterimi perečimi problemi.

Težave so z vodovodom, kajti studenec je kar štiri kilometre oddaljen od vasi, sam vod pa se spušča prek nizke doline in tako ustvarja čezmerni pritisk (20 atmosfer!). Težavo so skušali omiliti s tem, da so na najnižji točki voda zamenjali salonitke s cevmi alkoten 15 atm., vendar pa to ni moglo rešiti problema. Nič manj zaskrbljujoči so tudi

Toplo spomladansko vreme je prineslo tudi skrb za kurjavo.

službe v Ljubljani ali Horjulu je premamilo le nekaj krajanov, še manj, komajda trije, pa si kot furmani služijo kruh pri Gozdnem gospodarstvu Ljubljana.

»Vsekakor nam je v veliko oporno kmetijska zemljiška skupnost, s katero že ves čas dobro sodelujemo,« pravi ob tem Alojz Osredkar. »Z njenim sodelovanjem so že marsikaj naredili, razširili, denimo, in obnovili več poljskih poti in sploh vsestransko poživili kmetijstvo v kraju.«

Po kmetijski repromaterial in razne vsakdanje potrebščine hodijo Butanjevci v bližnjo Kurjo vas, nekaj pa kupijo tudi v Horjulu. Po drugi strani pa oddajajo mleko zbiralnici v Šentjoštu, kamor ga nosijo tudi drugi okoliški kmetje.

S skupnimi močmi nad težave

Kakor si že po eni strani vztrajno izboljšujejo svoje skupne življenjske pogoje v kraju,

sami rezervoarji. Te bo, kot pravijo, treba obnavljati, kajti mehka lapornata voda razjedaja beton.

Alojz Osredkar ne dvomi, da bodo sčasoma tudi te nadloge spravili z dnevnega reda. Kakor ne dvomi tudi, da se bo slednjič v kraju našlo dovolj rok in bodo začeli z gradnjo tako potrebnega gasilskega doma.

»Tega naj bi se lotili predvsem mlajši,« pravi. »Ob širši družbeni podpori, seveda. Mladi pa naj bi prav tako v čimvečjem številu okrepili tudi vrste samega vaškega gasilskega društva, ki sicer deluje že 14 let. To delo je treba nadaljevati. Prepričan sem, da tudi tu ne bodo stvari obstale, kajti do zdaj nam je še vsaka skupna akcija uspela, le če smo jo dobro zastavili.«

BRANKO VRHOVEC